

«Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μου!»

Γεια σας! Είμαι η Χρύσα και ζω σε ένα διώροφο σπίτι με μια τεράστια αυλή. Θα σας διηγηθώ μία ιστορία που έγινε φέτος την άνοιξη στην αυλή του σπιτιού μου.

Μόλις έχει τελειώσει ο χειμώνας και αρχίζει η άνοιξη. Οι μέρες μεγαλώνουν και είναι πιο φωτεινές. Αυτή η αυλή και τι δεν έχει! Δέντρα πολλά, που ψηλώνουν με τα χρόνια και γεμίζουν καρπούς. Λουλούδια όλων των ειδών, τριαντάφυλλα, μαργαρίτες, κρίνα, κισσούς, που σκορπίζουν γύρω τον χυμό και το άρωμά τους. Πουλιά που φτεροκοπάνε από κλαδί σε κλαδί και τιτιβίζουν χαρούμενα, καθώς γιορτάζουν την άνοιξη που μπαίνει. Και πολλά μικρά ζώα και σκαθάρια που, αφού κοιμήθηκαν τον βαθύ ύπνο του χειμώνα, τώρα ξυπνούν και χαιρετούν τον κόσμο γύρω τους.

Την αυλή μας τη διασχίζει ένα μικρό ποτάμι, που σχεδόν τη χωρίζει στη μέση. Δύο μικρά σαλιγκάρια, ο Μάριος και η Πασχαλίνα, μαζί με τα άλλα ζώα ξυπνούν κι αυτά, ο ένας στη μία όχθη του ποταμού και η άλλη στην απέναντι, χαιρετούν τα άλλα ζώα και κατευθύνονται στο ποτάμι να ξεδιψάσουν μετά τον μακρύ χειμώνα. Σκύβουν να πιούν νερό και καθρεφτίζονται στα νερά του ποταμού. Έπειτα, σηκώνουν ψηλά το κεφάλι και βλέπουν στην απέναντι όχθη κάποιον που τους μοιάζει πολύ. Είναι ένα άλλο σαλιγκάρι.

- Γεια σου! Είμαι ο Μάριος, φωνάζει χαρούμενος. Πώς σε λένε;
- Είμαι η Πασχαλίνα και καιρόμαι που σε γνωρίζω. Όμως, τι κρίμα! Θα 'θελα να σε συναντήσω, αλλά τα νερά του ποταμού μας χωρίζουν.
- Μπορούμε, τουλάχιστον, να συναντιόμαστε στις όχθες του ποταμού.
- Σύμφωνοι! Κάθε απόγευμα θα συναντιόμαστε εδώ. Ας γίνουμε φίλοι!

Έτσι, οι φίλοι μας συναντιούνται κάθε απόγευμα στις όχθες του ποταμού, ξεδιψούν και συζητούν για τη ζωή τους και την καθημερινότητά τους. Μιλούν για τις λύπες, τις χαρές τους, τις επιθυμίες και τα όνειρά τους και χαλαρώνουν μαζί, βλέποντας τον ήλιο να βάφει ροζ-πορτοκαλί όλη τη φύση γύρω, καθώς δύει. Και είναι ευτυχισμένοι, παρόλο που δεν μπορούν να συναντηθούν γιατί τους χώριζε το ποτάμι. Κι όταν σκοτεινιάζει, συνεχίζουν να κάνουν παρέα από τις δύο όχθες του ποταμού, γιατί έρχονται οι πυγολαμπίδες και σαν μικρά φαναράκια τους φωτίζουν στο σκοτάδι και τους κάνουν παρέα. Έτσι ο καιρός περνά...

Τα δύο σαλιγκάρια παρακαλούν να βρουν έναν τρόπο να διασχίσουν το ποτάμι και να βρεθούν, έστω και για λίγο, μαζί. Όμως, ούτε τα φύλλα των δέντρων, ούτε τα καρυδότσουφλα, ούτε τα κλαδιά που κυλούν στο ποτάμι αντέχουν το βάρος τους ώστε να τους περάσουν στην αντίπερα όχθη.

Μια βροχερή μέρα της άνοιξης, ο Μάριος και η Πασχαλίνα μένουν στη φωλιά τους για να προστατευθούν απ' τη βροχή. Μόλις η βροχή σταματά, βγαίνει ένας ωραίος ήλιος που ζεσταίνει όλη την πλάση. Περνά μέσα από τις σταγόνες της βροχής που αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα και τότε... γίνεται ένα ΘΑΥΜΑ! Ο Μάριος και η Πασχαλίνα τρέχουν στο ποτάμι. Ο ουρανός γεμίζει χρώματα που σχηματίζουν μία μαγική, πολύχρωμη γέφυρα πάνω από το ποτάμι.

Ο Μάριος βιαστικά περνά πάνω από το χρωματιστό γεφύρι, το ίδιο κάνει και η Πασχαλίνα. Έτσι, για πρώτη φορά συναντιούνται από κοντά. Τα χρώματα του ουράνιου τόξου γεμίζουν τα μάτια τους, πλημμυρίζουν τις καρδιές τους και νιώθουν ευτυχισμένοι. Αγκαλιάζονται κι ο Μάριος λέει: «Είναι πανέμορφος ο κόσμος!». «Ναι, είναι όμορφος γιατί τον αντικρίζουμε επιτέλους μαζί!», συμφωνεί η Πασχαλίνα.

Ψέματα κι αλήθεια, έτσι λεν τα παραμύθια!